

knjiga # 45

ON-LINE
www.alnari.rs

E-MAIL
office@alnari.rs

Naziv originala:

Amanda Quick

AFFAIR

copyright

Copyright © by Jayne A. Krentz, 1997

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-613-3

Amanda Kvik

AFERA

Prevela Dušica Milićević

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Za Irvina Eplboma
S velikim poštovanjem i divljenjem*

Tvoja posvećenost objavljivanju popularne beletristike izmenila je pejzaže književnog sveta. Doveo si pisce sa svežim, novim glasovima i uveo legije entuzijastičnih novih čitalaca u glavne tokove izdavaštva.

Ali s druge strane, oduvek si razumeo da je pričanje dobre priče baš ono najbitnije, ono o čemu je reč.

Hvala od mene

Prolog

Ponoć – London

Šarlot nikad nije saznala šta je to probudilo u ranim jutarnjim satima, u satima pre svanuća. Možda je njen uspavani mozak registrovao škripu podnih dasaka ili prigušene muške glasove; šta god da je bio razlog, naglo je otvorila oči i uspravila se u krevetu. Bila je obuzeta užasnom strepnjom. Hladna slutnja preplavila joj je celo telo.

Te večeri domaćica je bila slobodna. Tih dana, njen očuh, Vinterborn, nikada nije dolazio pre zore. Šarlot je pretpostavljala da su njena sestra Arijel i ona same u kući, ali neko se upravo popeo uz stepenice i kretao hodnikom.

Zbacila je prekrivače i ustala, drhteći na hladnom podu. Za trenutak nije znala šta da radi.

Još jedna podna daska je zakrckala.

Otišla je do vrata, otvorila ih par centimetara i provirila u mračni hodnik. Dve osobe u velikim ogrtačima poigravale su u gustim senkama na kraju hodnika. Stajale su ispred Arijelinih vrata.

Jedan od njih držao je sveću. Svetlost je otkrivala Vinterbornovo podbulo, istrošeno lice.

„Budi brz“, Vinterborn je prigušeno mumlao, „a onda idi svojim putem. Još malo pa će zora.“

„Ali želim da uživam u ovom retkom zadovoljstvu. Tako retko čovek ima priliku da uživa u čistoj, pravoj devici koja potiče iz tako dobre porodične loze. Četrnaest, rekao si? Lepe godine, pravi uzrast. Nameravam da uživam, Vinterborne.“

Šarlot je progutala vrisak besa i straha. Glas drugog čoveka bio je kao muzički instrument, zvuk sa melodičnošću i snagom utišan do šapata. Bio je to glas koji bi mogao da umiri divlju životinju ili da peva crkvene pesme, ali je ipak bio najstrašniji zvuk koji je ikada čula.

„Da li si lud?“ Vinterborn je zašistao. „Požuri i završi s tim.“

„Ti mi ipak duguješ mnogo, mnogo novca, Vinterborne. Ne očekuješ valjda da izmiriš račun dozvolivši mi samo par minuta sa mojom veoma vrednom, malom, nevinom curicom? Želim najmanje sat vremena.“

„Nemoguće.“ Vinterborn je promrmljao. „Starija cura je samo malo niže niz hodnik. Ona je prava kučka. Apsolutno neobuzdana. Ako nju probudiš, ne znam šta bi mogla da uradi.“

„To je tvoj problem, a ne moj. Ti si gospodar u ovoj kući ili možda nisi? Tebi prepuštam da se izboriš sa njom.“

„Šta, do vraga, ti očekuješ da uradim ako se ona probudi?“

„Zaključaj je u sobu. Veži je. Stavi joj krp u usta. Prebij je do besvesti. Ne zanima me kako ćeš rešiti problem ali se postaraj da ne ometa moje uživanje.“

Šarlot je lagano zatvorila vrata i brzo se okrenula da pregleda svoju, mesečinom osvetljenu, sobu. Duboko je udahнула, sabrala se, potisnula paniku i požurila preko tepiha do sanduka koji je stajao blizu prozora.

Petljala je oko bravice na sanduku, otvorila ga, i uz trzaj odbacila dva prekrivača koja su stajala na vrhu. Kutija u kojoj je bio pištolj njenog oca nalazila se na dnu sanduka.

Šarlot je zgrabila futrolu, otvorila je prstima koji su drhtali i izvukla teško oružje. Nije bio napunjen. Nije postojalo ništa što bi mogla da uradi povodom toga. Nije imala neophodan barut, ni kuglicu a ni vreme da prouči kako se pištolj puni. Otišla je do vrata, žustro ih otvorila i izašla u hodnik. Intuicija joj je govorila da je stranac, koji namerava da siluje Arijel, onaj opasniji. Osećala je da će se on osmeliti na svaki znak njene nesigurnosti kao i na najmanji nagoveštaj panike koja je divljala u njoj.

„Odmah stanite ili ću pucati“, Šarlot je tiho rekla.

Vinterborn je poskočio od iznenađenja. Plamen sveće je otkrio njegova razjapljena usta. „Do đavola, Šarlot.“

Drugi čovek se sporije okrenuo. Njegov se kaput u oblaku pokrenuo zajedno sa njim uz mek, šuštav zvuk. Slab sjaj Vinterbornove sveće nije uspeo da osvetli njegovo lice. Nije skinuo svoj šešir pa su široki obod šešira i visoka kragna kaputa činili njegovo lice nejasnom mrljom u dubokim senkama.

„Ah“, uzdahnuo je. „Starija sestra, pretpostavljam?“

Šarlot je bila svesna da stoji obasjana mesečinom koja je tekla kroz njen prozor i otvorena vrata sobe. Stranac je mogao da vidi obrise njenog tela kroz belu laganu spavaćicu.

Iz sve snage je poželela da je pištolj koji drži napunjen. Nikad nikog nije toliko mrzela kao što je mrzela ovo stvorenje, niti je ikad bila toliko uplašena i za trenutak je postojala opasnost da njena mašta pregazi njenu inteligenciju i potpuno je obuzme.

Neki iskonski delovi nje bili su ubeđeni da tu pred njom nije samo običan čovek nego neko čudovište.

Vođena jedino instiktom, Šarlot ništa nije rekla. Uхватила je pištolj sa obe ruke, podigla ga pažljivo nišaneći, baš kao što bi i da je bio napunjen i zapela oroz. Nepogrešivo prepoznatljiv zvuk je odjeknuo veoma glasno u tihom holu.

„Prokletstvo, devojko, jesi li ti luda?“ Vinterborn je krenuo ka njoj, a zatim se klimavo zaustavio svega nekoliko koraka dalje.

„Spusti pištolj.“

„Odlazite.“ Šarlot nije dozvolila da joj oružje zadrhti. Sva njena pažnja bila je fokusirana na čudovište u crnom kaputu.

„Obojica. Odlazite odavde odmah!“

„Ja zaista verujem da ona planira da povuče okidač Vinterborne“, milozvučan glas čudovišta širio je med i otrov i zastrašujuću dozu rasonode.

„Ne bi se usudila.“ No ipak, Vinterborn je zakoračio unazad.

„Šarlot, slušaj me, nisi valjda toliko luda da zaista misliš da možeš hladnokrvno da ubiješ čoveka. Bićeš obešena.“

„Neka bude tako.“ Šarlot je čvrsto držala pištolj.

„Dođi Vinterborne“, čudovište je tiho reklo, „hajde da krenemo. Derle zaista planira da smesti metak u jednog od nas, a zapravo verujem da planira da ja budem žrtva. Nijedna devica nije vredna ovoliko muke.“

„Ali šta je sa mojim priznanicama?“ Vinterborn je pitao drhtavim glasom. „Obećao si da ćeš mi ih vratiti ako ti dozvolim da uzmeš mlađu devojčicu.“

„Pa, izgleda da ćeš morati da smisliš neki drugi način da otplatiš svoje dugove.“

„Ali ja nemam nijedan drugi način, gospodine.“ Vinterborn je zvučao očajno. „Nema ničega što bih mogao da prodam i pokrijem svoje dugove. Nakit moje žene je već prodat. Samo su još delići srebrenine ostali. Čak ni ova kuća nije moja. Samo je iznajmljujem.“

„Siguran sam da ćeš smisliti neki drugi način da mi se odužiš.“ Čudovište je lagano krenulo prema stepeništu. Nije

obraćao pažnju na Šarlot. „Potrudi se, da šta god to bilo, ne zahteva od mene da ponovo prođem pored anđela osvete naoružanog pištoljem samo da bih osigurao svoju isplatu.“

Šarlot je držala pištolj uperen u stranca sve dok je silazio niz stepenice. Izbegavajući Vinterbornovu sveću uspeo je da ostane ogrnut senkama sve vreme. Nagnula se preko ograde stepeništa i posmatrala ga kako otvara ulazna vrata. Na njen užas, tu je zastao i pogledao gore ka njoj.

„Da li verujete u sudbinu, gospođice Arkendejl?“ Njegov glas doplovio je do nje kroz mrak.

„Takve stvari mene ne zanimaju.“

„Šteta. S obzirom na to da ste upravo pokazali da ste jedna od onih retkih osoba koje imaju moć da je oblikuju, zaista bi trebalo više pažnje da posvetite toj temi.“

„Odlazite iz ove kuće.“

„Zbogom, gospođice Arkendejl. Bilo je zanimljivo, u najmanju ruku.“ S poslednjim kovitlacem svog kaputa, čudovište je nestalo.

Šarlot je bila u stanju ponovo da diše. Okrenula se ka Vinterbornu.

„Vi takođe, gospodine. Odlazite ili ću povući okidač.“

Lice mu se iskrivilo od besa. „Da li uopšte znaš šta si uradila, ti glupa kučko? Ja mu dugujem prokletu mnogo para.“

„Mene zaista nije briga koliko ste izgubili i koliko mu dugujete. On je čudovište. A vi ste čovek koji je hteo da nevinim detetom nahrani čudovište, što i vas čini čudovištem, takođe. Odlazite odavde.“

„Ti ne možeš da me izbaciš iz moje kuće.“

„To je baš ono što planiram da uradim. Odlazite ili ću povući okidač. Nemojte sumnjati u mene Vinterborne.“

„Ja sam tvoj očuh, za ime boga.“

„Vi ste bedan, gnusan lažov. Takođe ste i lopov. Ukrali ste nasleđstvo koje je moj otac ostavio za Arijel i mene i proćerdali ga u nekoj kockarnici. Da li zaista mislite da vam nakon svega što ste uradili dugujem bilo kakvu lojalnost? Ako to mislite, vi ste zaista ljudi.“

Vinterborn se razbesneo. „Taj novac je pripao meni kada sam se oženio vašom majkom.“

„Napustite ovu kuću!“

„Šarlot, čekaj, ti zaista ne shvataš situaciju. Sa čovekom koji je upravo otišao nema šale. Zahtevao je da platim svoje

kockarske dugove večeras. Moram da izmirim svoje poslove sa njim. Ne znam šta će mi uraditi ako ne uspem.“

„Odlazite.“

Vinterborn je otvorio usta, a onda ih naglo zatvorio. Bespomoćno je zurio u pištolj, a onda stenjajući krenuo ka stepenicama. Oslanjajući se na ogradu, sišao je niz stepenice, prešao preko hola i izašao napolje.

Šarlot je stajala veoma mirno u senkama na vrhu stepeništa sve dok se vrata nisu zatvorila za Vinterbornom. Nekoliko puta je duboko udahнула i polako spustila pištolj.

U glavi joj se na trenutak zavrtelo. Zvuk kočija na ulici delovao je dalek i nestvaran. Poznati obrisi hola i stepeništa dobili su nestvaran izgled.

Arijelina vrata na kraju hodnika su se otvorila. „Šarlot? Čula sam glasove? Jesi li dobro?“

„Da.“ Šarlot je prazan pištolj prislonila uz svoju nogu tako da ga njena sestra ne vidi. Polako se okrenula i uspela pometeno de se nasmeši.

„Da, dobro sam, Arijel. Vintersborn je došao kući pijan kao i obično. Malo smo se prepirali ali sada je napustio kuću i neće se noćas vraćati.“

Arijel je bila veoma tiha neko vreme. „Volela bih da je mama još uvek ovde. Ponekad sam veoma uplašena u ovoj velikoj kući.“

Šarlot je osetila kako je suze bockaju u dnu očiju.

„Ponekad sam i ja uplašena, Arijel, ali uskoro ćemo biti slobodne. Zapravo, već sutra ćemo poštanskim kolima krenuti za Jorkšir.“

Požurila je ka sestri i zagrlila je jednom rukom. Pištolj je gurnula dublje u nabore svoje spavaćice. Ledeni metal goreo je uz njenu kožu.

„Prodala si i poslednji komad maminog nakita i ono malo srebrenine?“ upitala je Arijel.

„Jesam, juče sam založila i poslužavnik za čaj. Ništa više nije ostalo.“

U godini koja je usledila nakon prerane smrti njihove majke u nesreći na jahanju, Vinterborn je rasprodao najbolje komade Arkendejlovih dragulja i većinu srebrenine da isplati svoje sve veće kockarske dugove. Ali kada je shvatila šta se dešava, Šarlot je tajno sakrila nešto manjeg prstenja, broševa i veliki privezak. Takođe je sakrila i delove velikog srebrnog servisa za

čaj i tokom proteklih nekoliko meseci jedan po jedan komad potajno je zalagala. Vinterborn je toliko vremena provodio u alkoholnoj izmaglici, da nije ni primećivao koliko je kućnih vrednosti nestalo. Kada bi ipak primetio da nešto fali, Šarlot bi ga mirno informisala da je to on sam založio dok je bio pijan.

Arijel je pogledala u nju. „Da li misliš da ćemo uživati u Jorkširu? Da će nam se svideti?“

„Biće nam sjajno. Iznajmićemo neku malu poljsku kuću.“

„Ali od čega ćemo živeti?“ Čak i tako mlada, sa četrnaest, Arijel je posedovala neverovatnu praktičnost. „Novac koji si dobila od maminih stvari neće dugo trajati.“

Šarlot je zagrlila. „Nemoj brinuti. Smisliću neki drugi način da nam obezbedim sredstva za život.“

Arijel se namrštila. „Nećeš morati da postaneš guvernanta, zar ne? Ti znaš kako strašne stvari čekaju žene u tom poslu. Niko ih ne plaća dovoljno i često se prema njima odnose jako ružno, a ja najverovatnije neću ni moći da ostanem s tobom ako odeš u službu u nečiju kuću.“

„Naći ću neki drugi način da nas izdržavam, obećavam ti.“ Šarlot je rekla ozbiljnim glasom.

Svi su znali da sudbina guvernante nimalo nije prijatna. Kao dodatak malim platama i ponižavajućem tretmanu, uvek je postojao rizik da je muškarci tog domaćinstva gledaju kao svoj plen.

Mora da postoji neki drugi način da izdržava Arijel i sebe, razmišljala je Šarlot.

Ali ujutru se sve promenilo.

lord Vinterborn pronađen je kako pluta licem na dole, presečenog grla u Temzi. Pretpostavljalo se da je bio žrtva drumskih razbojnika.

Više nije bilo razloga za beg čak u Jorkšir no i dalje je postojala potreba da Šarlot izmisli karijeru za sebe.

Vest o Vinterbornovoj smrti primila je s ogromnim olakšanjem ali je znala da nikada neće zaboraviti čudovište sa prelepim, prodornim glasom sa kojim se suočila u noći.

Ponoć - Obala Italije, dve godine kasnije

„Znači, na kraju si odlučio da me izdaš.“ Morgan Džud je izgovorio na vratima prastare kamene odaje koja je služila kao njegova laboratorija. „Šteta. Ti i ja imamo toliko toga zajedničkog, Sent Ive. Zajedno smo mogli da stvorimo savez koji bi nam oboma doneo nezamislivu moć i bogatstvo. Kakvo traćenje

veličanstvene sudbine. Ali, sa druge strane, ti i ne veruješ u sudbinu, zar ne?“

Bakster Sent Iv je stegao prste oko sveske koju je upravo otkrio. Okrenuo se da se suoči sa Morganom.

Žene su Džuda smatrale prelepim, s njegovim izgledom palog anđela. Njegova crna kosa se prirodno kovrdžala u stilu romantičarskih pesnika. Imao je visoko, inteligentno čelo i oči hladne kao led. Morganov glas je mogao da pripada i samom Luciferu. To je bio glas čoveka koji je pevao u horu na Oksfordu, čitao naglas poeziju oduševljenim slušaocima i odvodio dame uglednog porekla u krevet. Bio je bogat, taman, ubedljivog glasa, ispunjen suptilnim gestovima i neodoljivim šarmom. Bio je to glas moći i strasti i Morgan ga je koristio, kao što je koristio sve i svakoga, da postigne svoje ciljeve.

Njegovo poreklo je bilo plavo kao i led njegovih očiju. Potekao je od jedne od najplemenitijih porodica u Engleskoj, ali su njegovo aristokratsko ponašanje i izgled samo prikrivali prave okolnosti njegovog rođenja.

Morgan Džud je bio kopile. Bila je to jedna od dve stvari za koje je Bakster mogao da kaže da su im zaista zajedničke. Druga je bila fascinacija hemijom. To drugo je zapravo i dovelo do ovog kasnog, noćnog sukoba.

„Sudbina je za romantične pesnike i pisce romana.“ Bakster je čvršće namestio svoje zlatne naočare na koren nosa. „Ja sam čovek nauke. Takve metafizičke gluposti me ne zanimaju. Ali ja znam da je moguće da čovek proda svoju dušu đavolu. Zašto si to uradio Morgane?“

„Ti naravno govoriš o sporazumu koji ja imam sa Napoleonom.“ Morganova senzualna usta su se izvila u hladan osmeh.

Ušao je par koraka u mračnu odaju i zastao. Nabori njegovog crnog ogrtača su se vrteli oko vrha njegovih sjajnih čizama na način koji je Bakstera podsetio na krila neke velike grabljivice.

„Da“, rekao je Bakster, „mislim na tu pogodbu.“

„Nema velike misterije oko te moje odluke. Radim ono što je potrebno da bih ispunio svoju sudbinu.“

„Ti bi prodao svoju zemlju da ispuniš taj ljudi, besmisleni san o velikoj sudbini?“

„Ništa ne dugujem Engleskoj, a ni tebi. To je zemlja vođena zakonima i nepisanim društvenim pravilima koji onemogućavaju superiornim ljudima kao što smo ti i ja, da zauzmu svoja legitimna mesta u prirodnom poretku.“

Morganove oči su svetlucale pri svetlosti sveća. Glas mu je pucketao od gorkog besa. „Još nije kasno, Bakstere, pridruži mi se u ovom cilju.“

Bakster je podigao svesku. „Želiš da ti pomognem da završiš ova strašna hemijska jedinjenja kako bi Napoleon mogao da ih koristi kao oružje protiv tvojih sunarodnika? Ti si zaista lud.“

„Ja nisam lud već si ti budala.“ Morgan je izvukao pištolj iz nabora svog crnog ogrtača. „Ti si slep i pored svojih naočara ako ne možeš da vidiš da je Napoleon budućnost.“

Bakster je odmahnuo. „Pokušao je da zgrabi previše vlasti i moći. To će ga i uništiti.“

„On je čovek koji razume da su velike sudbine stvorene za one koji imaju volju i intelekt, da ih sebi prilagode. Što je još bitnije, on je čovek koji veruje u progres. On je jedini vladar u Evropi koji zaista razume potencijalnu vrednost nauke.“

„Svestan sam da daje velike sume novca onima koji izvode eksperimente iz hemije, fizike i sličnog.“ Bakster je posmatrao pištolj u Morganovoj ruci. „Ali on će ovo što ti stvaraš u ovoj laboratoriji iskoristiti u ratu. Englezi će umirati surovom smrću ako ti uspeš u svojoj proizvodnji smrtonosnog oružja. Zar ti to ništa ne znači?“

Morgan se nasmejao. Sam zvuk imao je nisku i duboku rezonancu velikog zvona koje tiho zvoni.

„Apsolutno ništa.“

„Zar nisi i svoju čast kao i svoju domovinu osudio na pakao?“

„Sent Iv zaista me iznenađuješ. Kada ćeš shvatiti da je čast sport namenjen onima rođenim na pravoj strani.“

„Ja se ne slažem.“ Gurnuvši svesku pod mišku, Bakster je skinuo naočare i maramicom počeo da briše stakla. „Čast je kvalitet, osobina koju svaki čovek može da zadobije i oblikuje prema sebi“, blago se nasmešio, „a ne ta tvoja predstava o sudbini, kada malo bolje razmisliš.“

Morganove oči su isijavale prezir, podsmeh, i ledeni bes. „Čast je za one koji su još u kolevci nasledili moć i bogatstvo čisto zahvaljujući tome što su njihove majke imale dovoljno pameti da sebi obezbede bračni papir pre nego što su raširile svoje noge. Čast je za takve kao što su naši plemeniti očevi koji testamentom ostave titule i imanja svojim legitimnim sinovima, a svoju kopilad bez ičega. Čast nije za takve kao što smo mi.“

„Da li znaš šta je tvoja najveća mana, Morgane?“ Bakster je pažljivo vratio naočare na lice. „Ti si sebi dozvolio da postaneš

preterano strastven povodom određenih stvari. Tako jake emocije nisu dobra osobina za jednog hemičara.“

„Proklet bio, Sent Ive!“ Morganova ruka je čvršće stegla pištolj. „Sada mi je dosta tvojih neizmerno glupih i preterano dosadnih predavanja. Tvoja najveća mana je nedostatak hrabrosti i smelosti da izmeniš tok svoje sopstvene sudbine.“

Bakster je slegao ramenima. „Ako i postoji nešto kao sudbina, očekujem da moja bude apsolutno dosadna sve do trenutka kada dođe vreme da nestanem.“

„Plašim se da je taj dan stigao. Možda ti nećeš poverovati u to, ali zaista mi je žao što moram da te ubijem. Ti si jedan od svega nekoliko ljudi u Evropi koji su umeli da cene briljantnost mojih dostignuća. Prava je šteta što nećeš biti tu da posmatraš kako se odvija moja sudbina.“

„Sudbina, zaista. Kakva kompletna glupost. Moram ti reći, ova potpuna opsesija metafizičkim i okultnim je još jedna loša osobina kod naučnika. Bio je to tek zanimljiv hobi za tebe. Kada si zaista počeo da veruješ u takve besmislice?“

„Budalo.“ Morgan je pažljivo naciljao i zategao okidač.

Vreme je isteklo. Nije bilo ničega što bi mogao da izgubi. U očaju, Bakster je zgrabio težak svećnjak. Zavitlao ga je, zajedno sa upaljenim svećama k najbližem radnom stolu. Gvozdeni svećnjak je slomio staklenu bočicu, zdroбивši je istog trenutka. Svetlo zelena tečnost je prsnula napolje, preko klupe i razlila se ka još gorućim svećama.

Prosuta tečnost zapalila se vrtoglavom brzinom.

„Neee! !!“ Morgan je zavrištao. „Proklet bio Sent Iv!“

Povukao je okidač ali je njegova pažnja bila na vatri koja se širila. Metak je probio prozor iza Bakstera. Jedno od manjih prozorskih stakala je eksplodiralo.

Bakster je potrčao ka vratima i dalje čvrsto stežući svesku u ruci.

„Kako se samo usuđuješ da pokvariš moje planove?“ Morgan je zgrabio zelenu staklenu bocu s obližnje police i brzo se okrenuo da preseče Baksterov put za bekstvo. „Ti prokleta budalo! Ne možeš me zaustaviti.“

„Vatra se brzo širi! Beži, zaboga!“

Ali Morgan je ignorisao upozorenje. Lica zgrčenog besom, bacio je sadržaj boce pravo na Bakstera.

Reagujući po čistom instinktu, Bakster je prekrpio oči rukom i okrenuo se na drugu stranu.

Kiselina se prelila preko njegovih leđa i ramena. Za sekundu nije osetio ništa izuzev neke neočekivane hladnoće. Kao da je bio zagnjuren u hladnu vodu. Ali već sledećeg trenutka, hemikalija je završila sa sagorevanjem njegove platnene košulje i počela da nagrizava njegovu голу kožu.

Bol ga je probadao, sagorevajuća agonija koja je pretila da uništi njegovu koncentraciju. Naterao je sebe da se fokusira samo na potrebu za bežanjem.

U kamenoj odaji vatra se širila brzo. Stvarao se gust, odvratan dim dok se sve više boca i bočica lomilo i ispuštalo svoje sadržaje.

Morgan je poleteo ka fioci i izvukao još jedan pištolj. Okrenuo se k Baksteru, zažmurivši da bolje nacilja kroz rastuću zavesu isparenja i dima.

Bakster je osećao kako mu kiselina izjeda kožu leđa. Kroz sve veći oblak dima i sve jači bol video je da je put ka vratima blokiran visokim plamenovima. Nije bilo moguće pobeći u tom pravcu.

Jednom nogom prevrnuo je tešku vazдушnu pumpu za vazduh. Pala je pravo na Morganovu levu nogu.

„Proklet bio!“ Morgan se zateturio na stranu kad ga je uređaj udario. Pao je na kolena a pištolj je zakloparao po podu.

Bakster je potrčao ka prozoru. Komadi njegove uništene košulje su divlje lepršali. Uhvatio se za širok kameni prozorski ram i pogledao dole.

Ispod se prostiralo besno i zapenušano more. Kroz srebrnu mesečinu mogao je da vidi divlju penu talasa dok su se razbijali o stene.

Pištolj je zagrmio.

Bakster se bacio ka mračnim vodama. Serija snažnih eksplozija odjekivala je tamnom noći dok je kao olovo padao dole.

Uspeo je da izbegne stene ali je udar o talase otrgao svesku Morgana Džuda iz njegove ruke, koja je zauvek nestala u dubinama.

Kada je neku sekundu kasnije izronio, usred talasa koji su besneli, Bakster je shvatio da su nestale i njegove naočare; no nisu mu ni bile potrebne da bi video kako se laboratorija u tornju dvorca pretvorila u pakao. Užasan dim se talasima širio kroz noć.

Niko ne bi mogao da preživi takvu vatru. Morgan Džud je bio mrtav.

Bakster je razmatrao činjenicu da je doprineo smrti čoveka koji mu je nekad bio najbliži prijatelj i kolega.

To skoro da je i bilo dovoljno da čovek poveruje u sudbinu.

Prvo poglavlje

London - Tri godine kasnije

„Ne ostavljate mi drugu opciju osim da budem direktna, gospodine Sent Iv. Nažalost činjenica je da niste baš ono što sam imala na umu kada sam odlučila da potražim novog asistenta.“

Šarlot Arkendejl je prekrstila ruke na svom stolu od mahagonija i pogledala Bakstera. „Žao mi je zbog vašeg izgubljenog vremena.“

Intervju nije dobro teкао. Bakster je podesio naočare zlatnog okvira na most svog nosa i u sebi se zakleo da neće početi da škripi zubima.

„Oprostite mi, gospođice Arkendejl, ali stekao sam utisak da želite da zaposlite osobu koja izgleda potpuno bezopasno i nezanimljivo.“

„Baš tako.“

„S dopuštanjem... Vaš tačan opis idealnog kandidata za ovu poziciju bio je, citiram: 'Osoba koja je nezanimljiva kao puding od krompira.'“

Šarlot je trepnula svojim krupnim, uznemirujuće inteligentnim zelenim očima.

„Vi me niste razumeli, gospodine.“

„Ja zaista retko grešim, gospođice Arkendejl. Nisam ništa drugo do precizan, metodičan i promišljen u svojim namerama. Greške prave oni koji su impulsivni ili teže preteranim strastima. Uveravam vas da ne pripadam ljudima sa takvim temperamentom.“

„Potpuno se slažem s vama po pitanju rizika strasne prirode“, rekla je brzo. „Zaista, to je jedan od problema.“

„Dozvolite da vam pročitam šta ste tačno napisali u pismu, vašem nedavno penzionisanom asistentu.“

„Nema potrebe. Dobro se sećam svega što sam napisala gospodinu Marklu.“

Bekser je ignorisao. Posegao je u unutrašnji džep svog pomalo zgužvanog sako i izvadio pismo koje je tamo čuvao.

Prokletu stvar je toliko puta pročitao da ga je znao skoro napamet, ali je ipak napravio predstavu od povremenog bacanja pogleda ka upadljivom rukopisu.

„Kao što znate, gospodine Markl, potreban mi je čovek da preuzme vaše mesto. To mora biti osoba koja predstavlja svakodnevu i nenametljivu pojavu. Želim čoveka koji može svoje poslove da završava neupadljivo, džentlmena sa kojim mogu da se često srećem bez izazivanja neželjene pažnje ili komentara.

Uz uobičajene dužnosti asistenta, dužnosti koje ste vi tako izvrsno obavljali prethodnih pet godina, gospodine, moram zahtevati da džentlmen koga preporučite poseduje i dodatne osobine.

Neću vas zamarati detaljima situacije u kojoj se nalazim. Dovoljno je reći da sam u svetlu poslednjih događaja osetila potrebu da nađem snažnog, hitrog i opreznog čoveka na kojeg mogu da se oslonim. Ukratko, želim da zaposlim čoveka koji će pored toga što će biti moj asistent takođe biti i moj telohranitelj.

Troškovi, kao i uvek moraju biti uzeti u razmatranje. Zbog toga sam, umesto da plaćam dva čoveka za dve pozicije, zaključila da će biti ekonomičnije da zaposlim samo jednog koji može da izdrži odgovornosti oba mesta...“

„Da, da, sećam se svojih reči sasvim jasno“, Šarlot ga je prekinula mrzovoljno, „ali nije u tome stvar.“

Bakster je uporno nastavio.

„Ja vas zato molim da mi pošaljete uglednog džentlmena koji ispunjava navedene uslove i predstavlja pojavu koja je blaga i neupadljiva kao puding od krompira.“

„Zaista mi nije jasno zašto smatrate da je potrebno da na glas ponovite sve što je na tom papiru, gospodine Sent Iv.“

Bakster je dalje nastavio.

„On mora biti obdaren visokom inteligencijom, zato što će biti potrebno da za mene vrši uobičajena delikatna raspitivanja. Kao telohranitelj on mora biti sposoban da koristi pištolj ako bude potrebno. Iznad svega, gospodine Markl, kao što i sami dobro znate, on mora biti diskretan...“

„To je dovoljno, gospodine Sent Iv.“ Šarlot je podigla knjižicu uvezanu u crvenu kožu i njome pljesnula po površini stola da mu skrene pažnju.

Bakster je podigao pogled sa pisma. „Verujem da ispunjavam većinu vaših zahteva, gospođice Arkendejl.“

„Sigurna sam da ispunjavate neke od njih“, pogledala ga je s ledenim osmehom. „Gospodin Markl vas nikad ne bi preporučio da to nije slučaj. Nažalost, postoji jedna veoma bitna kvalifikacija koju ne ispunjavate.“

Bakster je pažljivo presavio pismo i vratio ga u unutrašnjost kaputa. „Vreme je od presudnog značaja, sudeći prema Marklu.“

„Potpuno tačno.“ Uznemiren izraz pojavio se u njenim očima. „Trebalo mi neko za ovu poziciju, smesta.“

„Onda možda ne bi trebalo da budete toliko probirljivi, gospođice Arkendejl.“

Pocrvenela je. „Činjenica je, gospodine Sent Iv, da želim da zaposlim čoveka koji će ispuniti sve uslove, a ne samo neke od njih.“

„Moram da insistiram na činjenici da ja ispunjavam sve uslove, gospođice Arkendejl“, zastao je, „ili skoro sve. Ja sam inteligentan, okretan i neverovatno diskretan, mada priznajem, nemam interesovanja za pištolje. Smatram da su generalno neprecizni i nepouzdati.“

„A-ha“, razvedrila se posle tih reči. „Eto to je to. Još jedan uslov koji ne ispunjavate, gospodine.“

„Ali imam nešto veštine iz hemije.“

„Hemije“, namrštila se. „Kako bi to moglo biti korisno?“

„Čovek nikad ne zna, gospođice Arkendejl. Povremeno nalazim da je prilično korisno.“

„Shvatam. Sve je to veoma interesantno, ali, nažalost, meni nije potreban hemičar.“

„Insistirali ste na čoveku koji neće privlačiti pažnju. Staložen, trezven i neprepoznatljiv asistent.“

„Da, ali...“

„Dozvolite mi da vam kažem da su me veoma često opisivali baš tim terminima. Bezbojan, neupadljiv kao puding od krompira. Na svaki, mogući način.“

Ljutnja je počela da ključa u njenim očima. Skočila je na noge i zaobišla radni sto. „Smatram da je u to izuzetno teško poverovati, gospodine.“

„Nije mi jasno zašto.“ Bakster je skinuo svoje naočare kada je ona počela da šeta po maloj radnoj sobi. „Čak me je i moja rođena tetka obavestila da sam u stanju da izazovem stanje akutne dosade kod svakog u krugu od dvadeset koraka za manje od deset minuta. Gospođice Arkendejl, verujete mi da ne samo što izgledam dosadno, ja i jesam dosadan.“

„Možda je slab vid karakterističan za celu vašu porodicu, gospodine. Preporučujem vam da tetki nabavite naočare kao te što ih i sami nosite.“

„Moje tetka ni mrtva ne bi dozvolila da bude viđena s naočarima.“ Bakster je na trenutak pomislio na svoju preterano modernu Rozalindu, lejdi Trenglos. „Ona svoje nosi samo kad zna da je apsolutno sama. Sumnjam da je čak i sobarica ikada videla s njima.“

„Što samo potvrđuje moj zaključak da vas ona nije jasno videla već neko vreme, gospodine. Možda još od kada ste bili beba.“

„Izvinite, ne razumem?“

Šarlot se okrenula k njemu. „Gospodine Sent Iv, to što pomijem dobar vid ima mnogo veze s onim što pokušavam da istaknem u ovom razgovoru.“

Bakster je pažljivo vratio naočare. Gubio je nit razgovora, što nimalo nije bio dobar znak. Prisilio je sebe da promatra Šarlot sa svojom uobičajenom analitičkom nepristrasnošću.

Imala je sasvim malo sličnosti sa damama koje je on poznao. Zapravo, što je duže bio u istoj prostoriji s njom Bakster je bio sve sigurniji da je ona jedinstvena.

Na svoje čuđenje, shvatio je da je i protiv svoje volje fasciniran, uprkos svemu što je znao o njoj. Bila je i nešto starija nego što je očekivao. Dvadeset pet godina.

Emocije su dolazile i nestajale s njenog lica brzinom hemijskih reakcija u epruveti nad jakim plamenom.

Jake obrve i duge trepavice su uokvirivale njene oči. Pravi lan nos, visoke jagodice i pune usne su odavale strasnu odlučnost i nesalomivu volju.

Drugim rečima, Bakster je zaključio da je ona jedna tvrdoglava žena.

Njena blistava kestenjasta kosa je bila podeljena u razdeljak na sredini glave iznad visokog inteligentnog čela. Kovrdže su bile podignute u urednu frizuru i sređene tako da je par spiralnih uvojaka poskakivalo oko slepoočnica.

Usred sezone koja se odlikovala nisko sečenim steznikom i providnim, vazdušastim materijalima, dizajniranim tako da otkriju što više od ženske figure, Šarlot je nosila iznenađujuće umerenu haljinu. Bila je skrojena od žutog muslina, visokog struka i dugih rukava s belim nabranim okovratnikom. Par žutih papučica virile su ispod pristojnog karnera koji je ukrašavao